

zakonitosti postopkov, zlasti v prid t.i. malemu človeku.

Kangler pri uresničevanju načrtov spretno izkorišča izpraznjenost slovenskega družbenega prostora, ki ne premore zadostne mere kritičnosti do ekscesnih pojavov, ki jih procesira obstoječ politični ekstablišment in katerih tipični primer je prav Kangler. Ta izpraznjenost se odraža tako v apatičnosti družbenih odnosov med posamezniki in v odnosu le teh do nosilcev družbenih gibanj, kot tudi v medijih, v katerih pod vplivom neoliberalnega kapitalizma še vedno poteka razpad družbeno kritičnega raziskovalnega novinarstva, v sferi nevladnih organizacij, obremenjenih s pretirano individualnostjo, težečo k ekscentrizmu in radikalizmu ter nenazadnje v nepripravljenosti in nezmožnosti države kot institucije, da bi ekscesne pojave neutralizirala s pomočjo prava. Vsi naštetih družbeni dejavniki niso v stanju odpreti poglobljene razprave na to temo, sami državi pa se zaradi skorumpiranega sodnega sistema sesuvajo tla pod nogam. Edina zdrava entiteta, ki jo slovenska družba ta hip premore so volivke in volivci, ki lahko s tem, da oddajo svoj glas na prihajajočih volitvah poštenemu kandidatu, preprečijo ponovni vzpon pokvarjenim politikom.

Pri fenomenu Franca Kanglerja je v ospredju vprašanje, kako je mogoče, da oseba s povprečnimi intelektualnimi sposobnostmi in podpovprečno bazo znanja, ki ne spoštuje drugače mislečih, ne upošteva zakonodaje, je brez karizme in trenutno celo brez omembe vredne politične stranke, uspeva ohranjati status privilegiranca, ko bi vendarle moral že davno izginiti iz vseh družbenih sfer.

Odgovor na to je že pred leti podal znani slovenski psihoanalitik Roman Vodeb, ki je v oceni Franca Kanglerja pri njegovem vztrajanju na županskem mestu po aferi z radarji zapisal, da ima Kangler popačeno samopodobo in da gre pri njem za "nerazsodno, nemoralno, sadistično in narcistično - psihotično osebnost, ki patološko uživa med nadzorom nad ljudmi". Da gre skratka za psihopata. Za tovrstne osebe pa je značilno, da razvijejo obsesivno vztrajnost, ki jim omogoči, da dosežejo na videz nedosegljivo.

Znanost dokazuje, da so psihopati normalni del družbene skupnosti in da ji je največ prav med politiki, menedžerji in celo med zdravniki. Vendar bi glede na spoznavni proces o Kanglerjevih ravnanjih v preteklosti, ki ga je glede na njihovo vseprisotnost možno sistematično izvesti in ovrednotiti, pričakovali, da mu skupnost in posamezniki v tej skupnosti več ne bodo omogočili, da bi ponovno zasedel pomembno mesto v družbi. To je imel v mislih tudi mariborski sodnik Boštjan Polegek, ki je v sodbi v primeru "vedeževalke Karin" zapisal, da je Kanglerju zaradi njegovih kriminalnih ravnanj potrebno odvzeti kakršno koli možnost za ponovni povratak v politiko.

Kangler poskuša ustvarjati vtis, da je odločen in vztrajen, da ve, kaj dela, da izpelje, kar si zastavi, da je močan politik, suvereni državljani, da je "svobodnjak". Ustavo razglasa za najvišji pravni akt, zakonitost in